Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

11. maj 2017*

»Appel — direktiv 2010/30/EU — angivelse af produkters energiforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede vareoplysninger — delegeret forordning (EU) nr. 665/2013 — energimærkning af støvsugere — energieffektivitet — målemetode — grænser for den delegerede beføjelse — urigtig gengivelse af beviserne — Rettens begrundelsespligt«

I sag C-44/16 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 25. januar 2016,

Dyson Ltd, Malmesbury (Det Forenede Kongerige), ved solicitors E. Batchelor og M. Healy, barrister F. Carlin og advocate A. Patsa,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved K. Herrmann og E. White, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Juhász, og dommerne C. Vajda og C. Lycourgos (refererende dommer),

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Med sin appel har Dyson Ltd nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 11. november 2015, Dyson mod Kommissionen (T-544/13, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:836), hvorved Retten forkastede Dysons påstand om annullation af Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 665/2013 af 3. maj 2013 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU for så vidt angår energimærkning af støvsugere (EUT 2013, L 192, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

Direktiv 2010/30/EU

2 Følgende anføres i femte og ottende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger (EUT 2010, L 153, s. 1):

»(5) Forelæggelsen af præcise, relevante og sammenlignelige oplysninger om energirelaterede produkters specifikke energiforbrug skulle kunne påvirke slutbrugernes valg til fordel for produkter, som selv har, eller hvis anvendelse indirekte medfører, et lavere forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer under deres anvendelse, og producenterne vil som følge heraf blive tilskyndet til at tage skridt til at fremstille produkter med et lavere forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer. Indirekte skulle sådanne oplysninger også kunne fremme en effektiv anvendelse af disse produkter og dermed bidrage til opfyldelse af EU's mål om 20% større energieffektivitet. Foreligger sådanne oplysninger derimod ikke, vil markedskræfterne alene ikke kunne fremme en rationel udnyttelse af energi og andre væsentlige ressourcer i disse produkter.

[…]

(8) Oplysning spiller en afgørende rolle i markedskræfternes spil, og det er derfor nødvendigt at indføre en ensartet etiket for alle produkter af samme type, at give potentielle købere supplerende standardoplysninger om produkternes energiomkostninger og forbrug af andre væsentlige ressourcer, og at sørge for, at potentielle slutbrugere, der ikke ser produkterne udstillet og derfor ikke har lejlighed til at se etiketten, også får disse oplysninger. For at kunne få den ønskede gennemslagskraft bør etiketten være let genkendelig for slutbrugerne, enkel og kortfattet. Til dette formål bør etikettens nuværende layout bibeholdes som grundlag for oplysninger til slutbrugerne om produkternes energieffektivitet. Energiforbruget og andre oplysninger om produkterne bør måles efter harmoniserede standarder og metoder.«

3 Dette direktivs artikel 1, stk. 1 og 2, har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv fastsætter rammevilkår for harmonisering af nationale foranstaltninger vedrørende information til slutbrugere, navnlig i form af mærkning og standardiserede produktoplysninger om energirelaterede produkters forbrug af energi, og hvor det er relevant andre væsentlige ressourcer under deres anvendelse og om andre i denne forbindelse relevante forhold, således at slutbrugerne får mulighed for at vælge mere effektive produkter.

2. Direktivet finder anvendelse på energirelaterede produkter, som under deres anvendelse direkte eller indirekte påvirker forbruget af energi og, hvor det er relevant, andre væsentlige ressourcer i betydelig grad.«

4 Ifølge direktivets artikel 5, litra a) og b), sørger medlemsstaterne for, »at leverandører, der bringer produkter, som er omfattet af en delegeret retsakt, i omsætning eller leverer dem til brug, forsyner dem med en etiket og et datablad i overensstemmelse med dette direktiv og den delegerede retsakt«, og at disse leverandører »udarbejder teknisk dokumentationsmateriale, der gør det muligt at bedømme nøjagtigheden af etikettens og databladets oplysninger«.

5 Artikel 10 i direktiv 2010/30 med overskriften »Delegerede retsakter« bestemmer:

»1. Kommissionen fastsætter nærmere bestemmelser om etiketten og databladet ved delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 11, 12 og 13, for hver type produkt i overensstemmelse med nærværende artikel.

Når et produkt opfylder de kriterier, der er anført i stk. 2, skal der vedtages en delegeret retsakt for det i overensstemmelse med stk. 4.

Delegerede retsakter skal indeholde bestemmelser om etikettens og databladets oplysninger om forbruget af energi og andre væsentlige ressourcer under anvendelsen, som sætter slutbrugerne i stand til at træffe mere velinformerede købsafgørelser, og som sætter markedstilsynsmyndighederne i stand til at kontrollere, om produkterne lever op til de anførte oplysninger.

[…]

4. De delegerede retsakter skal særlig angive følgende:

[…]

i) præcisionsgraden af deklarationerne på etiket og datablad

j) hvornår den delegerede retsakt skal evalueres og eventuelt revideres under hensyntagen til, hvor hurtigt den teknologiske udvikling går.«

6 Dette direktivs artikel 11 med overskriften »Udøvelse af de delegerede beføjelser« fastsætter i stk. 1:

»Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 10, i en periode på fem år fra den 19. juni 2010. […]«

Den omtvistede forordning

7 I henhold til den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, fastsætter forordningen »krav til mærkning af og angivelse af supplerende oplysninger for støvsugere med almindelig elnettilslutning, herunder hybridstøvsugere«.

8 Denne forordnings artikel 3 med overskriften »Leverandørernes ansvarsområder og tidsplan« bestemmer:

»1. Leverandørerne sørger for, at fra den 1. september 2014:

a) leveres alle støvsugere med en trykt etiket i den udformning og med de oplysninger, der er anført i bilag II

b) er der et datablad som foreskrevet i bilag III til rådighed

c) stilles den tekniske dokumentation som foreskrevet i bilag IV til rådighed for medlemsstaternes myndigheder og for Kommissionen efter anmodning

d) er energieffektivitetsklassen anført i al reklame for en specifik støvsugermodel, hvis der i reklamen gives energirelaterede oplysninger eller pris

e) viser alle former for teknisk salgsmateriale vedrørende en bestemt støvsugermodel, der indeholder oplysninger om modellens specifikke tekniske parametre, også, hvilken energieffektivitetsklasse apparatet tilhører.

2. Etiketten, der udformes som anført i bilag II, anvendes efter følgende tidsplan:

a) for støvsugere, der bringes i omsætning fra den 1. september 2014, skal etiketten udformes som etiket 1 i bilag II

b) for støvsugere, der bringes i omsætning fra den 1. september 2017, skal etiketten udformes som etiket 2 i bilag II.«

9 Forordningens artikel 5 med overskriften »Målemetoder« præciserer, at de »i artikel 3 og 4 omhandlede oplysninger skal være tilvejebragt ved pålidelige, nøjagtige og reproducerbare måle- og beregningsmetoder under anvendelse af de nyeste, almindeligt anerkendte måle- og beregningsmetoder, jf. bilag VI«.

10 Den omtvistede forordnings artikel 7 med overskriften »Revision« bestemmer:

»Kommissionen revurderer denne forordning i lyset af den tekniske udvikling senest fem år efter, at den er trådt i kraft. I den forbindelse vurderes navnlig måletolerancerne i bilag VII, samt om batteridrevne gulvstøvsugere bør inddrages i forordningens anvendelsesområde, og om det er muligt at benytte metoder til måling af det årlige energiforbrug, støvopsamling og støvemission, som bygger på en delvis fyldt pose/støvbeholder og ikke en tom pose/støvbeholder.«

11 Bilag I til forordningen nævner, at en støvsuger klassificeres på baggrund af dens energieffektivitet, som fastsættes efter dens årlige energiforbrug, og dens rengøringsevne, der fastlægges efter dens støvopsamling og dens støvemission.

12 Punkt 1 i bilag VI til denne forordning præciserer:

»Med henblik på overholdelse af kravene i denne forordning og verifikation af overholdelsen foretages alle målinger og beregninger under anvendelse af pålidelige, nøjagtige og reproducerbare metoder, som bygger på de seneste alment anerkendte måle- og beregningsmetoder, herunder harmoniserede standarder, hvis referencenumre er offentliggjort med dette formål i *Den Europæiske Unions Tidende*. De tekniske definitioner, betingelser, formler og parametre i dette bilag skal overholdes.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2013 anlagde Dyson sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.

14 Til støtte for søgsmålet gjorde Dyson tre anbringender gældende vedrørende for det første Kommissionens manglende beføjelse, for det andet, at den omtvistede forordning var behæftet med en begrundelsesmangel, og det tredje, at ligebehandlingsprincippet var tilsidesat.

15 Retten frifandt ved den appellerede dom Kommissionen i det hele.

Parternes påstande for Domstolen

16 Dyson har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den omtvistede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Dyson tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

18 Til støtte for appellen har Dyson anført seks anbringender. Med det første anbringende har Dyson foreholdt Retten, at den fejlagtigt ændrede det første anbringende, der blev gjort gældende i første instans. Det andet anbringende vedrører Rettens urigtige fortolkning af rækkevidden af de beføjelser, som Kommissionen har fået delegeret i medfør af artikel 10 i direktiv 2010/30. Med det tredje anbringende har Dyson foreholdt Retten, at den tilsidesatte Dysons ret til forsvar. Det fjerde anbringende vedrører en urigtig gengivelse og manglende hensyntagen til visse beviser. Med det femte anbringende gøres det gældende, at den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet. Med det sjette anbringende har Dyson endelig gjort gældende, at Retten har tilsidesat ligebehandlingsprincippet.

Det fjerde anbringende og det femte anbringendes fjerde led

Parternes argumenter

19 Med sit fjerde anbringende, som skal behandles først, har Dyson foreholdt Retten dels at have foretaget en urigtig gengivelse, dels at have undladt at tage hensyn til visse beviser, der havde til formål at bevise, at en metode til måling af energipræstationen hos støvsugere med fyldte poser/støvbeholdere var reproducerbar.

20 Med henblik på at bevise, at støvsugernes energipræstation kan måles ved hjælp af en anden metode end den, der er omhandlet i den omtvistede forordning, og som er baseret på test, der udføres med tomme poser/støvbeholdere, har Dyson gjort gældende, at den for Retten havde fremlagt flere beviser med henblik på bl.a. at underbygge reproducerbarheden af en metode til måling af energipræstationen hos støvsugere, som er baseret på test med fyldte poser/støvbeholdere, dvs. den metode, der er omhandlet i afdeling 5.9 i den harmoniserede standard EN 60312-1:(2013), som blev vedtaget af Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec) (herefter »Cenelec-metoden«).

21 Som et første led i det fjerde anbringende har Dyson gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 51 at lægge til grund, at Dyson alene havde henvist til en enkelt laboratorietest, som gjorde det muligt at påvise den nævnte metodes reproducerbarhed, gengav det bevis, som Dyson havde frembragt, og som godtgjorde, at målemetoden med fyldte poser/støvbeholdere var blevet testet i flere laboratorier, urigtigt.

22 Som et andet led i det fjerde anbringende har Dyson gjort gældende, at Retten hverken berørte eller tog hensyn til de beviser, som Dyson havde fremlagt, og hvormed det blev godtgjort, at Cenelec-metoden var reproducerbar. Som et fjerde led i sit femte anbringende har Dyson foreholdt Retten, at den ikke har givet nogen begrundelse for, hvorfor de beviser, som det havde frembragt med henblik på at godtgøre, at Cenelec-metoden var reproducerbar, blev afvist.

23 Kommissionen har for det første gjort gældende, at Dyson for Retten utvivlsomt henviste til test, som var blevet gennemført i flere laboratorier, men at Dyson ikke beviste, at de indgik i et program for sammenlignende forsøg, der var baseret på samme støvsugermodel (afprøvninger i mange laboratorier/ringtest). Kommissionen har fremhævet, at det er muligt, at Retten ikke anvendte den korrekte tekniske terminologi, men at den imidlertid ikke gengav de beviser, som den rådede over, urigtigt. Retten kunne nemlig fastslå, at der bestod en vis tvivl vedrørende reproducerbarheden af beregningsmetoden med fyldte poser/støvbeholdere, henset til, at der ikke var foretaget nogen ringtest med henblik på at bekræfte metodens reproducerbarhed.

24 Kommissionen har dernæst anført, at påstanden om den »manglende« hensyntagen til beviserne alene vedrører Rettens bedømmelse, og at den dermed ikke vedrører et retligt spørgsmål, der kan behandles inden for rammerne af en appelsag, medmindre beviserne er gengivet urigtigt. Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at Retten ikke er forpligtet til at undersøge ethvert bevis, som fremlægges for den. Det fremgår desuden tydeligt af den appellerede doms præmis 49-53, at Retten foretog en afvejning af de beviser, som parterne havde fremlagt.

25 Kommissionen har endelig gjort gældende, at den ikke er forpligtet til at anvende de standarder, der er udarbejdet af Cenelec.

Domstolens bemærkninger

26 I den appellerede doms præmis 49 fastslog Retten, at selv om Dyson havde gjort flere argumenter gældende med henblik på at påvise pålideligheden og nøjagtigheden af den test af energipræstationen, som blev foretaget med en fyldt pose/støvbeholder, herskede der ikke desto mindre stadig tvivl om reproducerbarheden af den nævnte test.

27 I den appellerede doms præmis 50 fremhævede Retten, at bestemmelsen af en tests reproducerbarhed i praksis nødvendiggør, at der udføres såkaldte »ringtest« mellem laboratorierne, idet sådanne test skal sikre regelmæssigheden af de opnåede resultater ved udførelsen af gentagne test i forskellige laboratorier ved hjælp af én prøve.

28 I samme doms præmis 51 konstaterede Retten endelig, at sagsøgeren kun henviste til en enkelt laboratorietest, som, ifølge sagsøgeren, gjorde det muligt at påvise dens reproducerbarhed, hvorfor reproducerbarheden af testen med en fyldt pose/støvbeholder ikke i tilstrækkelig grad dokumenterede, at Kommissionen havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn.

29 Med det første led af det fjerde anbringende har Dyson i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 51 har foretaget en urigtig gengivelse af det af Dyson for Retten udtrykte synspunkt om, at Cenelec-metoden havde været genstand for flere laboratorietest, som bekræftede, at den var reproducerbar, og af det vidneudsagn, som chefen for konkurrenceovervågning (*Head of Competitor Intelligence*) afgav til støtte for denne påstand.

30 Det skal bemærkes, at i appelsager har Domstolen ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det nemlig alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal

tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Denne vurdering udgør dermed ikke et retsspørgsmål, som er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de beviser, der er fremlagt for Retten, er gengivet forkert (dom af 18.1.2017, Toshiba mod Kommissionen, C-623/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:21, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

31 Domstolens prøvelsesret med hensyn til Rettens faktiske konstateringer omfatter således navnlig spørgsmålet, om det fremgår af sagens akter, at disse konstateringer er indholdsmæssigt urigtige, om beviserne er gengivet forkert, den retlige kvalifikation af beviserne, samt om reglerne om bevisbyrde og bevisførelse er overholdt (dom af 25.1.2007, Sumitomo Metal Industries og Nippon Steel mod Kommissionen, C-403/04 P og C-405/04 P, EU:C:2007:52, præmis 39, og af 19.12.2013, Siemens m.fl. mod Kommissionen, C-239/11 P, C-489/11 P og C-498/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:866, præmis 39).

32 I den foreliggende sag fremgår det af punkt 38 i Dysons replik for Retten, at Dyson gjorde gældende, at Cenelec-metoden var blevet grundigt kontrolleret både hvad angår dens reproducerbarhed og repeterbarhed. I det vidneudsagn fra Dysons chef for konkurrenceovervågning, som findes i bilaget til replikken, og som der henvises til i denne repliks punkt 39, har han ligeledes fremhævet, at der var foretaget adskillige test af denne metode i diverse laboratorier, hvilket bevirker, at dens reproducerbarhed kan bekræftes.

33 Heraf følger, at Retten åbenlyst har foretaget en urigtig gengivelse af Dysons synspunkt, da den i den appellerede doms præmis 51 bemærkede, at Dyson kun havde henvist til en enkelt laboratorietest, som gør det muligt at påvise reproducerbarheden af beregningsmetoden med fyldte poser/støvbeholdere. Som Dyson med rette har gjort gældende i sin appel, er en sådan konstatering nemlig åbenlyst i strid med de skriftlige indlæg, som Dyson havde indgivet for Retten, og med vidneforklaringen fra Dysons chef for konkurrenceovervågning.

34 Det skal imidlertid bemærkes, at ifølge den appellerede doms præmis 50 nødvendiggør bestemmelsen af en målemetodes reproducerbarhed, at der ikke alene udføres flere laboratorietest, men også, at de er gentagne, dvs. at der skal være tale om »ringtest«, der foretages ved hjælp af én enkelt prøve.

35 Heraf følger, at den blotte omstændighed, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af Dysons påstand om, at der var blevet foretaget adskillige test i laboratorier, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at afkræfte konklusionen om, at Cenelec-metoden ikke er reproducerbar.

36 Med det fjerde anbringendes andet led har Dyson imidlertid tillige foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til visse beviser, som fremgik af de skriftlige indlæg, og som havde til formål at påvise Cenelec-metodens reproducerbarhed. Med det femte anbringendes fjerde led har Dyson ligeledes foreholdt Retten, at den ikke gav nogen begrundelse for, hvorfor den ikke tog hensyn til disse beviser. Disse to klagepunkter skal undersøges samlet.

37 Det skal nemlig bemærkes dels, at under en appelsag er formålet med Domstolens efterprøvelse bl.a. at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført, dels, at anbringendet om Rettens manglende stillingtagen til argumenter fremført i første instans i det væsentlige svarer til påberåbelse af en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Retten i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, og artikel 117 i Rettens procesreglement (jf. i denne retning dom af 20.5.2010, Gogos mod Kommissionen, C-583/08 P, EU:C:2010:287, præmis 29, og kendelse af 13.12.2012, Alliance One International mod Kommissionen, C-593/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:804, præmis 27).

38 Det fremgår af fast retspraksis, at Domstolen ikke pålægger Retten at fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og at Rettens begrundelse således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab

til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (kendelse af 13.12.2012, Alliance One International mod Kommissionen, C-593/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:804, præmis 28, og af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 71).

39 I den foreliggende sag skal det for det første fremhæves, at den omstændighed, at Cenelec-metoden ikke er reproducerbar, var afgørende for Rettens bedømmelse, hvorefter Kommissionens fremgang, som bestod i at prioritere en metode til måling af energipræstationen hos støvsugere, der var baseret på test udført med tomme poser/støvbeholdere, ikke var åbenlyst urimelig.

40 Det skal for det andet bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 49 fandt, at der herskede tvivl om reproducerbarheden af Cenelec-metoden, og at den i dommens præmis 50 fremhævede, at bestemmelse af en metodes reproducerbarhed nemlig nødvendiggør, at der udføres såkaldte ringtest mellem laboratorierne, idet sådanne test skal sikre regelmæssigheden af de opnåede resultater ved udførelsen af gentagne test i forskellige laboratorier ved hjælp af én prøve.

41 I sine skriftlige indlæg i sagen for Retten forsøgte Dyson imidlertid at bevise, at Cenelec-metoden var reproducerbar, selv om den ikke var baseret på de såkaldt »ringtest«. I punkt 7, 8 og 39 i sin replik gjorde Dyson herved gældende, at Cenelec har til opgave at sikre, at alle offentliggjorte standarder er indbyrdes overensstemmende, klare og nøjagtige og tager højde for den teknologiske udvikling. Dyson fremlagde ligeledes en begrundet udtalelse fra et europæisk laboratorium, der er godkendt til at teste støvsugere, og hvoraf det fremgik, at denne metode giver reproducerbare resultater, og en enslydende vidneforklaring fra dets chef for konkurrenceovervågning, som havde været involveret i udarbejdelsen af nævnte metode.

42 Retten kunne således ikke anse det for godtgjort, således som den gjorde i den appellerede doms præmis 49, at »der ikke desto mindre stadig [hersker] tvivl om reproducerbarheden« af Cenelec-metoden, uden at begrunde, hvorfor Dysons anfægtelse af denne konstatering, som blev understøttet af de i den foregående præmis anførte beviser, skulle forkastes. Retten kunne navnlig ikke fastslå, at påvisningen af en målemetodes reproducerbarhed nødvendiggør foretagelse af »ringtest«, uden at forklare, hvorfor de argumenter, som Dyson havde påberåbt sig i modsat retning i sine skriftlige indlæg, ikke kunne afkræfte denne konklusion. Selv om det er korrekt, at Kommissionen for Retten anfægtede reproducerbarheden af Cenelec-metoden, skal det konstateres, at Dyson argumenterede modsætningsvis i sine skriftlige indlæg for Retten, og at det derfor tilkom Retten at træffe afgørelse på dette punkt. Idet Retten undlod at tage stilling til Dysons argumenter, har den tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den i henhold til artikel 53, stk. 1, i statutten for Domstolen og artikel 117 i Rettens procesreglement.

43 Dysons fjerde anbringende og dets femte anbringendes fjerde led skal dermed tages til følge.

Det første anbringende

Parternes argumenter

44 Dyson har foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 36, 37 og 43 var af den opfattelse, at det første anbringende for Retten vedrørte et åbenbart urigtigt skøn, hvorimod det faktisk vedrørte Kommissionens overskridelse af grænserne for dens beføjelser. Dette selskab har præciseret, at det med dette anbringende gjorde gældende, at Kommissionen overskred grænserne for de beføjelser, som er delegeret til den ved artikel 10 i direktiv 2010/30. Ifølge Dyson påhvilede det Retten at afgøre, om Kommissionen ændrede visse væsentlige bestemmelser i den delegerende retsakt, da den valgte en metode til beregning af støvsugeres energipræstation, der udføres på grundlag af test med tomme poser/støvbeholdere.

45 Kommissionen har anført, at Dyson alene har anfægtet Rettens svar på det første annullationsanbringendes første led og ikke den begrundelse, som bevirkede, at dette anbringendes andet led blev forkastet.

46 Ifølge Kommissionen skal det første appelanbringende desuden anses for ugrundet. Dyson rejste nemlig ikke i sagen for Retten tvivl om, hvorvidt Kommissionen havde beføjelse til at vedtage den omtvistede forordning, men derimod om udøvelsen af denne beføjelse i forbindelse med valget af målemetoden. Kommissionen har fremhævet, at det første anbringende, som Dyson gjorde gældende for Retten, forudsatte en vurdering af yderst komplicerede faktiske omstændigheder af teknisk art med henblik på at fastlægge målemetoden, hvilket berettiger, at domstolskontrollen begrænses til det åbenbart urigtige skøn.

Domstolens bemærkninger

47 Med det første anbringende har Dyson foreholdt Retten, at den med urette ændrede dets første annullationsanbringende, hvormed det nærmere bestemt kritiserede Kommissionen for en tilsidesættelse af artikel 10 i direktiv 2010/30, som kræver, at metoden til beregning af støvsugeres energipræstation redegør for deres præstation under anvendelsen med henblik på at give forbrugerne præcise oplysninger, tilskynde producenterne til at forbedre energieffektiviteten af deres produkter og nå målet om at reducere energiforbruget, eftersom et sådant krav ifølge Dyson er et grundlæggende krav i dette direktiv.

48 Det skal indledningsvis bemærkes, således som Kommissionen har fremhævet, at formålet med det første appelanbringende reelt er at anfægte den vurdering, som bevirkede, at Retten forkastede det i første instans fremførte første anbringendes første led, og ikke Rettens ræsonnement, som bevirkede, at dette anbringendes andet led, hvormed Dyson kritiserede den omtvistede forordning for ikke at pålægge en forpligtelse til at oplyse om støvposer og filtre som væsentlige ressourcer, der forbruges under støvsugernes anvendelse.

49 Det skal ligeledes fremhæves, at Retten i den appellerede doms præmis 36 bemærkede, at det klart fremgik af sagsøgerens skriftlige indlæg for Retten, at selskabet med sit første anbringende ikke som sådan påberåbte sig Kommissionens manglende bemyndigelse i forbindelse med vedtagelsen af den omtvistede forordning, men nærmere i det væsentlige bestred udøvelsen af denne beføjelse. I den appellerede doms præmis 37 fastslog Retten, at sagsøgeren med sit første anbringende havde gjort gældende, at Kommissionen havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved vedtagelsen af denne forordning.

50 Det fremgår imidlertid uomtvisteligt af Dysons stævning for Retten, at den med det første annullationsanbringende gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde beføjelse til at vedtage den omtvistede forordning. Dyson kritiserede i det væsentlige navnlig Kommissionen for med vedtagelsen af denne forordning at have tilsidesat en væsentlig bestemmelse i den delegerende retsakt, idet den som metode til beregning af støvsugeres energipræstation valgte en metode, der er baseret på test med tomme poser/støvbeholdere, til trods for, at artikel 10 i direktiv 2010/30 kræver, at denne metode afspejler normale anvendelsesforhold.

51 Heraf følger, at Retten ikke tog stilling til anbringendet om, at den omtvistede forordning tilsidesætter en væsentlig bestemmelse i den delegerende retsakt, men til et andet anbringende om, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, hvilket anbringende Dyson ikke havde fremført.

52 Det kan ikke hævdes, at Retten hermed indirekte undersøgte Dysons anbringende om Kommissionens manglende beføjelse, således som det var formuleret af Dyson. Omfanget af den skønsbeføjelse, som er tillagt ved den delegerende retsakt, er nemlig et retligt spørgsmål, der adskiller sig fra spørgsmålet om, hvorvidt de beføjelser, som blev tildelt med den delegerende retsakt, er blevet overholdt. Kontrollen af, om disse to krav er overholdt, er desuden omfattet af forskellige procedurer.

53 Som Retten med rette har anført i den appellerede doms præmis 38, råder Unionens myndigheder ved udøvelsen af de beføjelser, som de er tillagt, over et vidt skøn, når de bl.a. skal foretage komplekse vurderinger og evalueringer, og det skal derfor indledningsvis afgøres, om disse myndigheder handler inden for grænserne af de beføjelser, som de er tillagt, og navnlig når der som i nærværende sag er tale om en delegeret beføjelse som omhandlet i artikel 290 TEUF, om Unionens myndigheder overskred den beføjelse, som de er blevet tillagt i medfør af den delegerende retsakt, henset til bl.a., at en sådan delegeret beføjelse under alle omstændigheder skal overholde alle de væsentlige bestemmelser i den delegerende retsakt og indgå i den retlige ramme som defineret i den lovgivningsmæssige basisretsakt (jf. i denne retning dom af 17.3.2016, Parlamentet mod Kommissionen, C-286/14, EU:C:2016:183, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

54 Heraf følger, at Retten ved ikke at tage stilling til et af sagsøgerens anbringender, har begået en retlig fejl.

55 Det skal imidlertid bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at hvis præmisserne i en afgørelse afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, bevirker en sådan tilsidesættelse ikke, at denne afgørelse skal ophæves, men at præmisserne skal ændres (dom af 22.9.2016, Pensa Pharma mod EUIPO, C-442/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:720, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

56 Det skal derfor afgøres, om Kommissionen holdt sig inden for grænserne af de beføjelser, som den er delegeret, idet den valgte en metode til beregning af støvsugeres energipræstation, der var baseret på test udført med tomme poser/støvbeholdere, idet det første anbringendes første led skal forkastes, såfremt dette er tilfældet. Da det drejer sig om et retsspørgsmål, kan Domstolen supplere Rettens undladelse.

57 I henhold til Domstolens faste praksis skal lovligheden af en EU-retsakt bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på den dato, hvor retsakten blev vedtaget (dom af 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Kommissionen, C-398/13 P, EU:C:2015:535, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis). Lovligheden af den omtvistede forordning skal dermed bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå den 3. maj 2013.

58 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at den mulighed for at delegere beføjelser, der er fastsat i artikel 290 TEUF, tilsigter at gøre det muligt for lovgiver at koncentrere sig om en lovgivnings væsentlige bestemmelser samt om ikke-væsentlige bestemmelser, som den anser det for hensigtsmæssigt at lovgive om, samtidig med, at den betror Kommissionen den opgave at »supplere« visse ikke-væsentlige bestemmelser i den vedtagne lovgivningsmæssige retsakt eller at »ændre« sådanne bestemmelser inden for rammerne af den beføjelse, der er blevet tillagt Kommissionen (dom af 17.3.2016, Parlamentet mod Kommissionen, C-286/14, EU:C:2016:183, præmis 54).

59 Heraf følger, at de væsentlige regler på det omhandlede område skal vedtages i den grundlæggende retsforskrift og ikke kan gøres til genstand for en delegation (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, Parlamentet mod Rådet, C-355/10, EU:C:2012:516, præmis 64, og af 10.9.2015, Parlamentet mod Rådet, C-363/14, EU:C:2015:579, præmis 46).

60 Det skal for det andet afgøres, om kravet om, at information til forbrugerne skal afspejle apparatets forbrug af energi under anvendelse, således som det fremgår af artikel 1 og artikel 10, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2010/30, udgør en væsentlig bestemmelse i dette direktiv.

61 I denne henseende er de væsentlige bestemmelser i en grundlæggende retsforskrift dem, hvis vedtagelse kræver et politisk valg, som det hører under EU-lovgivers egen kompetence at træffe (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, Parlamentet mod Rådet, C-355/10, EU:C:2012:516, præmis 65).

62 Identificeringen af de bestemmelser på et område, der skal kvalificeres som væsentlige, skal baseres på objektive forhold, som gør det muligt at foretage en domstolsprøvelse, og kræver, at det pågældende områdes kendetegn og særtræk tages i betragtning (dom af 22.6.2016, DK Recycling und Roheisen mod Kommissionen, C-540/14 P, EU:C:2016:469, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

63 Hvad angår den almindelige opbygning af direktiv 2010/30 skal det bemærkes, at det i denne doms præmis 60 nævnte krav udgør en væsentlig bestemmelse i dette direktiv.

64 Det fremgår nemlig af femte og ottende betragtning til direktiv 2010/30, at »[f]orelæggelsen af præcise, relevante og sammenlignelige oplysninger om […] produkters […] energiforbrug« »spiller en afgørende rolle i markedskræfternes spil«, og dermed for muligheden for at lede forbrugerne hen mod apparater, der »medfører […] et lavere forbrug af energi […] under deres anvendelse«. Direktivets artikel 1, stk. 1, foreskriver ligeledes, at det har til formål at harmonisere nationale foranstaltninger vedrørende information til slutbrugere om forbruget af energi »under […] anvendelse«, således at slutbrugerne får mulighed for at vælge »mere effektive« produkter. Information til forbrugerne om energieffektiviteten af apparater under deres anvendelse udgør dermed hovedformålet med dette direktiv og afspejler et politisk valg, som det hører under EU-lovgivers egen kompetence at træffe.

65 Det følger heraf, at spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede forordning, således som dens ordlyd tyder på, alene har til formål at supplere, og ikke ændre, direktiv 2010/30, ikke er relevant i det foreliggende tilfælde. Således som det allerede er fremhævet i denne doms præmis 58, er der under alle omstændigheder ikke nogen af disse to kategorier af delegerede beføjelser, som bemyndiger Kommissionen til at tilsidesætte en væsentlig bestemmelse i den delegerende retsakt.

66 Det vil i modsætning til, hvad Retten anførte i den appellerede doms præmis 59, desuden ikke være »en meget bred« fortolkning af artikel 10 i direktiv 2010/30, hvis udtrykket »under anvendelsen« i direktivets artikel 10, stk. 1, tredje afsnit, fortolkes således, at der er tale om de egentlige anvendelsesvilkår, idet det ligger i selve betydningen af denne præcisering.

67 Denne konklusion drages – i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende – ikke i tvivl af den omstændighed alene, at denne præcisering kan og dermed også har til formål at udelukke, at der tages hensyn til den energi, der forbruges ved fremstilling, distribution og bortskaffelse af støvsugeren.

68 Med henblik på ikke at tilsidesætte en væsentlig bestemmelse i direktiv 2010/30 var Kommissionen dermed, henset til det ovenstående, forpligtet til inden for rammerne af den omtvistede forordning at vedtage en beregningsmetode, som gør det muligt at måle støvsugeres energipræstation under forhold, der frembyder størst muligt lighed med forholdene under egentlig brug – og dermed kræve, at støvsugerens pose/beholder skal være fyldt til et vist niveau – henset til kravene om videnskabelig underbygning af opnåede resultater og nøjagtighed af de oplysninger, der gives til forbrugerne, således som det navnlig fremgår af femte betragtning til og artikel 5, litra b), i dette direktiv.

69 I den appellerede doms præmis 46 anerkendte Retten imidlertid, at det er muligt, at test med tomme poser/støvbeholdere ikke afspejler støvsugeres normale anvendelsesvilkår, idet de ikke tager hensyn til ophobningen af støv i visse støvsugeres poser/støvbeholdere, hvilket i øvrigt ikke er blevet bestridt af Kommissionen, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 98 og 99.

70 Det er korrekt, at Retten i den appellerede doms præmis 47-54 imødegik denne konstatering med henvisning til den omstændighed, at ingen af de målemetoder, der er baseret på test med fyldte poser/støvbeholdere, var reproducerbare. Kommissionen har gjort samme argument gældende for Domstolen. Det fremgår imidlertid af denne doms præmis 34-43, at Retten med henblik på at nå frem

til denne konklusion gengav de faktiske omstændigheder urigtigt og tilsidesatte sin begrundelsespligt, og Domstolen kan derfor ikke lægge denne vurdering af de faktiske omstændigheder, som ikke var gyldigt fastlagt af Retten, til grund med henblik på at ændre præmisserne.

71 Det første anbringende bør derfor tages til følge.

Det sjette anbringende

Parternes argumenter

72 Dyson har gjort gældende, at Retten har tilsidesat proportionalitetsprincippet, der er væsentligt for overholdelsen af ligebehandlingsprincippet, idet den fastslog, at støvsugere med forskellig teknologi kunne behandles ens i den omtvistede forordning, henset til, at de af Dyson anbefalede test ikke samtidigt opfyldte kriterierne om pålidelighed, nøjagtighed og reproducerbarhed.

73 Ifølge Kommissionen forklarede Dyson ikke, hvordan en test med en fyldt pose/støvbeholder ville have været mere forholdsmæssig. Kommissionen har gjort gældende, at det ikke påhvilede den at bevise, at der ikke kunne udvikles en bedre målemetode, men at det derimod tilkom Dyson at bevise, at der fandtes en mere passende prøvningsmetode, hvilket Dyson ifølge Retten ikke har gjort.

Domstolens bemærkninger

74 Med sit sjette anbringende har Dyson nærmere bestemt foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 110 har tilsidesat lighedsprincippet, idet den fastslog, at den omtvistede forordning kunne behandle støvsugere med forskellig teknologi ens med den begrundelse, at metoderne til beregning af støvsugernes energipræstation, som var baseret på test med fyldte poser/støvbeholdere, ikke var reproducerbare.

75 I denne henseende fremhævede Retten i den appellerede doms præmis 109, at den tidligere havde bemærket, at »test, som er udført med en delvis fyldt pose/støvbeholder, ikke selv [har] været genstand for »ringtest« mellem laboratorier, hvorfor reproducerbarhed kunne anfægtes«.

76 I den appellerede doms præmis 110 udledte Retten heraf, at »[d]en omstændighed, at de af sagsøgeren anbefalede test ikke samtidig opfylder kriterierne om pålidelighed, nøjagtighed og reproducerbarhed, udgør […] en objektiv grund, som berettiger til ens behandling af støvsugere med forskellig teknologi, dvs. støvsugere »med pose« og støvsugere »uden pose««. Retten gav ikke nogen anden begrundelse med henblik på at godkende den af Dyson anfægtede ens behandling.

77 Det følger heraf, at Rettens eneste begrundelse for at lade den omtvistede forordning behandle støvsugere »med pose« og støvsugere »uden pose« ens hviler på en konstatering af de faktiske omstændigheder, som ikke var gyldigt fastlagt af Retten af de i denne doms præmis 34-43 anførte grunde.

78 Følgelig skal appellens sjette anbringende tages til følge.

Det andet og det tredje anbringende samt det femte anbringendes tre første led

79 Med sit andet og tredje anbringende har Dyson foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 58 og 59 har foretaget en urigtig fortolkning af rækkevidden af de beføjelser, der er tillagt Kommissionen, og tilsidesat dets ret til forsvar, henset til konstateringerne i den appellerede doms præmis 50 og 51. Med dets femte anbringendes tre første led har Dyson foreholdt Retten, at den ikke har begrundet konstateringerne i den appellerede doms præmis 36, 37, 52 og 67 tilstrækkeligt.

80 Eftersom en undersøgelse af det andet og det tredje anbringende og det femte anbringendes tre første led ikke kan føre til, at den appellerede dom ophæves i videre omfang end den ophævelse, som følger af, at det første, det fjerde og det sjette anbringende skal tages til følge, skal de ikke undersøges.

81 Henset til, at det første, det fjerde og det sjette anbringende samt det femte anbringendes fjerde led skal tages til følge, skal den appellerede dom ophæves, eftersom Retten hermed forkastede det første anbringendes første led og det tredje anbringende, som blev gjort gældende i første instans.

Om søgsmålet for Retten

82 Ifølge artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen kan Domstolen, hvis den ophæver den af Retten trufne afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

83 I det foreliggende tilfælde finder Domstolen, at den hverken kan tage stilling til realiteten af det første anbringendes første led eller det tredje anbringende, som blev gjort gældende i første instans. Undersøgelsen af dette led og dette anbringende indebærer nemlig en vurdering af faktiske omstændigheder, der hovedsageligt vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Cenelec-metoden er reproducerbar, som blev urigtigt fortolket af Retten, og som ikke fuldt ud er blevet drøftet for Domstolen.

84 På baggrund af det ovenstående skal sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende det første anbringendes første led og det tredje anbringende, der blev gjort gældende i første instans, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Niende Afdeling):

1) **Den Europæiske Unions Rets dom af 11. november 2015, Dyson mod Kommissionen (T-544/13, EU:T:2015:836), ophæves, for så vidt som Den Europæiske Unions Ret derved forkastede det første anbringendes første led og det tredje anbringende, der blev gjort gældende i første instans.**

2) **Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om det første anbringendes første led og det tredje anbringende, der blev gjort gældende i første instans.**

3) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Underskrifter